

лучи! Ти виждашъ че побужденията ни сж чисти, че рѣшителността ни искрення и безусловна, благослови предприятието ни и дай да се извърши благополучно — а ния макаръ да не-търпимъ най ужасни мъжки и смъртъ! — —

12—II. 11 ч. 50 м.

Тая вечеръ като се връщахъ отъ Иванови, гдѣто съ Варя и другитѣ ужъ се забавлявахме и гдѣто не правихме друго освѣнъ да биемъ вода въ чутура, но гдѣто азъ пакъ бѣхъ се унѣсълъ на леки облаци, сепнж ме малко сърдцето, като намислихъ за безпиходната си сждба. Като че такива забави ме унисатъ по-вече отъ колкото трѣбва, като че тѣ подмиватъ моето рѣшение, по-добрѣ да се изразя: като че отвличамъ духа ми отъ постоянното присѣствие и крѣп-ние въ областта на дѣлото. При това прѣзъ денѣ си не веднажъ осѣтихъ въ себе си една малка досада отъ помисълъта да се връщамъ дома и да си работя. Нетрѣбва ли, Лапчо, да се зематъ нѣкой мѣрки срѣщу тия твои склонности и слабости? — Помисли си самъ и рѣши отъ само-себе за да не стане, да те насилвамъ. Цѣлтъ ми е да привикнешъ и да си охолень въ длъжноститѣ на предприятието и да ги вършишъ безъ принуждение, отъ мила воля. Я си помисли! истина е че ти желашъ, а и полезно е за здраието ти, да ходишъ, па и не врѣди, ако се скиташъ, понеже случаятъ често ти поси самъ добри вѣсти и мисли. Но, кажи ми, каква полза, има днесъ цѣла вечеръ, или пѣкъ, — но за снощи нѣма да те коря: народнитѣ пѣсни, които пѣ съ дружината, макаръ че продължиха събранието, но тѣ отговаряха на извѣстна цѣль. Не ти браня много ходеннето, но само не прекалявай.

Снощи ми хрумна друга мисълъ относительно слѣдствията отъ убиванието на Кобурга за мене лично. Но да оставимъ да поозрѣе тя. А сега свържи втора тетрадь за дневника и прѣгледай какво си ималъ до сега, т. е. какъ е тѣкло собственото ти самосъзнание и дѣлото.

13 — II. 10 ч. 8 м. в.

Преди всичко нека забѣлѣжа, че се видѣхъ съ Христа Иванова, който ми разказа че и Аристовъ и Цанковъ гово-